

Győri Ítéltábla

Pf.I.20.113/2022/4.

A Győri Ítéltábla a dr. Kovács Edit Judit ügyvéd (cím6) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek a dr. Varga István ügyvéd (Cím7) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2022. június 9. napján kelt, 32.P.20.024/2022/14. sorszámu ítéletével szemben a felperes részéről 16. sorszámon bejelentett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 19.100 (tizenkilencezer-száz) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes 43.120 (negyvenháromezer-százhusz) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket megfizetni az államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Győr belterület helyrajzi számlú, 481 m² alapterületű belterületi ingatlan (kivett lakóház, udvar) eredetileg képviselői és név 1/2 - 1/2 arányú osztatlan közös tulajdonát képezte, melyen eredetileg egy lakóház állt. A felperes a tulajdonosok engedélyével a meglévő épülethez egy 86,27 m² alapterületű új épületrészt épített. A 2015. június 8-án kelt „ráépítési megállapodás” megnevezésű okirat értelmében a felperes ráépítés jogcímen megszerezte az ingatlan 2/8 tulajdoni hányadát, ezáltal az eredeti tulajdonosok tulajdoni hányada 3/8-3/8 hányadra csökkent. A megállapodásban rögzítették, hogy a felperes saját költségen az ingatlanon már meglévő épülethez hozzáépítve új épületrészt alakított ki. A felperes tulajdonjogát az illetékes földhivatal a 42328/2/2015.06.11. számú határozatával az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezte.

[2] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal megyei Adóigazgatósága a felperes terhére a sorszáml/2015. számú fizetési meghagyással 520.000 forint összegű visszterhes vagyónáruházási illetékfizetési kötelezettséget állapított meg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 19. § (1) bekezdése alapján. Indokolása szerint a felperes ingatlanvagyonát a

2015. június 8-i ráépítési megállapodás alapján ráépítés jogcímen szerzett, mely az Itv. szerinti egyéb módon történő szerzésnek minősül és illetékfizetési kötelezettséget keletkeztet.

[3] A felperes a fizetési meghagyással szemben bejelentett fellebbezésében annak megsemmisítését kérte.

[4] Álláspontja szerint az ingatlantulajdon megszerzése során vagyonátruházás nem történt, visszterhességről szó sem lehet. Tulajdoni hányadát az ingatlanon munka és építőanyag befektetése útján, saját költségén szerezte meg. Az ingatlan értékéből megilleti a ráépített érték arányának megfelelő tulajdoni hányad. Visszterhes vagyonátruházási illetékfizetési kötelezettsége abban az esetben keletkezne, ha ténylegesen nagyobb tulajdoni hányadot szerzett volna az ingatlanon, mint a ráépítés alapján őt megillető rész. Az adott ügyben azonban a ráépítésnek az ingatlan teljes értékéhez viszonyított értéke és a megszerzett 2/8 tulajdoni hányad egymással teljes mértékben arányos. A ráépítés eredeti és nem származékos szerzőmód, nem mástól szerzett vagyont, ezért vagyonszerzésről, és visszterhes vagyonátruházás alá eső jogügyletről nem lehet beszélni. Hivatkozott az EBH.2001.591. számú elvi bírósági határozatra. Kifogásolta továbbá, hogy az adóhatóság az ügy megítélésakor eltért a korábbi, 2014. előtti gyakorlatától, utalva arra, hogy a ráépítéssel létrehozott épületberuházást tárgyi eszköz nyilvántartásában még a korábbi jogalkalmazási gyakorlatra figyelemmel aktiválta. Miután tulajdonszerzésre az adóhatóság korábbi gyakorlata szerinti időszakban került sor, illetékfizetési kötelezettségét ezen időszak szerinti gyakorlat alapján kell megítélni.

[5] A másodfokú adóhatóság a sorszám2 iktatószámú határozatával az elsőfokú adóhatóság határozatát helybenhagyta. Az Itv. 1. § (1) bekezdésére, a 3. § (3) bekezdés a) pontjára és 18. § (1) bekezdésére utalva kifejtette, visszterhes vagyonátruházási illetéket nem csupán átruházás, hanem – az öröklés és ajándékozás esetét kivéve – a polgári jog által szabályozott valamennyi típusú szerzés esetén fizetni kell. A tulajdonjog ráépítéssel történő megszerzése esetén az adózó visszterhes vagyonátruházási illetékfizetési kötelezettségét nem a vagyongyarapodás, hanem az adott ingatlanon való tulajdonrész megszerzése keletkeztette. Mivel a felperes, mint ráépítő, tulajdonosává vált egy olyan ingatlannak, amelynek korábban nem volt tulajdonosa, e vagyonszerzése illetékfizetési kötelezettség alá esik. Az ingatlan eredeti tulajdonosainak tulajdoni hányada összességében 2/8-dal csökkent, míg a felperes tulajdoni hányada ugyanilyen arányban nőtt. A felperes tehát az ingatlanon eredetileg is tulajdonjoggal rendelkező magánszemélyektől szerzett tulajdont, azok tulajdoni hányadának rovására. Egyetértett a felperessel abban, hogy vagyonszerzése nem visszteher mellett történt, szerzésének jogcíme ráépítés, amely más módon történő tulajdonszerzésnek tekintendő. Tévesnek tartotta a felperesnek a tulajdonszerzés eredeti szerzőmód jellegére történő hivatkozását, mivel eredeti szerzőmódnak kizárólag a hatósági határozattal, az elbirtoklás útján és a kisajátítással történő tulajdonszerzés minősül. Ugyanakkor az Itv. 18. § (1) bekezdés szerinti szabályozás szerint az ingatlannak visszteher melletti megszerzésén kívül az öröklési és ajándékozási illeték alá nem eső, más módon történő megszerzése is visszterhes vagyonátruházási illeték alá esik. Adott esetben a felperes, mint ráépítő, az ingatlan eredeti tulajdonosaival kötött megállapodás alapján került abba a jogi helyzetbe, hogy ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonjogot szerezhessen.

[6] Az adóhatóság jogerős határozatával szemben a felperes keresetet terjesztett elő az alperesi törvényszék szervezeti egységének minősülő (továbbiakban: alperes).

[7] Keresetét arra alapította, hogy a vagyont nem harmadik személytől szerezte, hanem azt saját erejéből ráépítéssel hozta létre, ezért további illetékfizetési kötelezettség rá nézve kétszeres terhet jelentene. Sérrelmezte, hogy az adóhatóság illetékkiszabás körében alkalmazott gyakorlata azt követően változott meg, hogy az építkezést befejezte, a használatba vételi engedélyt megkapta, így szerinte nem alkalmazható esetében az adóhatóság 2014-2015 években megváltozott gyakorlata.

[8] A tulajdoni hányadok változásával kapcsolatos adóhatósági hivatkozásra válaszként előadta, hogy a korábbi tulajdonosok tulajdoni hányada érintetlen maradt, mindössze annyi történt, hogy a felperes nevére került az általa épített tulajdonrész. Az alapperben alperesként fellépő adóhatóság a kereset elutasítását és a felperes perköltségekben történő marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy 2016. január 1-től hatályba lépett az Itv. 26. § (1a) bekezdése, mely szerint mentes a visszterhes vagyonátruházási illeték alól az ingatlan forgalmi értékéből az épület forgalmi értékének megfelelő rész, ha a telek tulajdonosával kötött megállapodásból és az építés költségeit, körülményeit tanúsító egyéb okiratokból egyértelműen kitűnik, hogy az épületet a vagyonszerző hozta létre. Utalt arra, hogy a jogszabályhelyhez fűzött törvényi indokolás szerint a jogszabályváltozás célja az, hogy a jogszabályok alkalmazkodjanak a gyakorlat által létrehozott új konstrukciókhoz, így a módosítás után azonos illetékjogi megítélés alá kerül a saját telekre, illetve az idegen telekre történő építkezés, vagyis 2016. január 1-től mindkét esetben illetékmentesség érvényesül. Ezt az új rendelkezést azonban csak az állami adóhatóság által jogerősen még el nem bírált illetékügyekben kell alkalmazni. Miután a másodfokú határozat 2015. december 18-án jogerőre emelkedett, ezért a felperes tulajdonszerzése tekintetében az Itv. 2016. január 1-től hatályos módosítása nem alkalmazható.

[9] Az alperes bírósága a 2016. április 13. napján kelt, K.27.063/2016/5. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította.

[10] Kifejtette, hogy az Itv. 18. § (1) bekezdés visszterhes vagyonátruházási illetékfizetési kötelezettséget ír elő minden olyan tulajdonszerzés esetére, amely nem esik öröklési vagy ajándékozási illeték alá. A ráépítéssel, vagy hozzáépítéssel történő tulajdonszerzés esetére az Itv. illetékkedvezményre, illetve mentességre vonatkozó szabályt nem tartalmaz, így ez az eset is illetékfizetési kötelezettség alá esik. Utalt továbbá az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCIII. tv. és egyes adótörvények módosításáról szóló 2015. évi CLXXXVII. tv. 44. § (2) bekezdésére, mely az Itv. 26. §-át az (1a) bekezdéssel egészítette ki oly módon, hogy mentes a visszterhes vagyonátruházási illeték alól az ingatlan forgalmi értékéből az épület forgalmi értékének megfelelő rész, ha az épületet a vagyonszerző hozta létre. Hivatkozott e jogszabályhely miniszteri indokolására is, mely szerint e módosítás azonos illetékjogi megítélést biztosít a saját telekre, illetve az idegen telekre építők számára, tekintettel arra, hogy a korábbi szabályozás szerint a saját telekre építkezők esetén vagyonátruházás hiányában nem keletkezik illetékfizetési kötelezettség a létrehozott épület után, míg a más telken létrehozott épületek építése esetén az ingatlan (telek és felépítmény) megszerzésekor az illetékek rendszeréből következően nem csak a telek, hanem az épület után is meg kellett fizetni a visszterhes vagyonátruházási illetéket. Tehát a jogszabálymódosítás hatályba lépése előtt a kétféle építkezést illetékjogi szempontból eltérően kellett megítélni, így az adóhatóság határozata helyes volt. Az Itv. 2016. január 1-jétől hatályon új mentességi szabályát ugyanis kizárólag az állami adóhatóság által jogerősen

még el nem bíralt illetékügyekben kellett alkalmazni. Rámutatott arra is, hogy az adóhatóság korábbi – esetlegesen hibás – gyakorlata, vagy eltérő jogértelmezése a későbbiek során kötelező erővel nem rendelkezik. Utalt továbbá arra is, hogy adott esetben nem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2023. évi V. tv. (Ptk.) fogalma szerinti ráépítés valósult meg, hanem egy attól eltérő, inkább hozzáépítéshez hasonló konstrukció, és a gyakorlatban alapvetően többféle, a klasszikus Ptk.-beli ráépítéshez hasonló tényállás is megvalósulhat, ezek az illetékfizetési kötelezettséget keletkeztető voltakban eltérőek lehetnek, ez alapján összehasonlítani több különböző tényállású esetet nem lehet.

[11] Az 1.000.000 forint alatti pertárgyértékre tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (rPp.) 340/A. § (2) bekezdésében foglaltak szerint az alperes ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet előterjeszteni nem lehetett. A felperes az adóhatóságnak 2016. január 18-án és 2016. január 24-én átutalással megfizetett 520.000 forint vagyónátruházási illetéket, 10.000 forint perköltséget, az államnak megfizetett 31.200 forint feljegyzett eljárási illetéket, melyek további jogcímenek (késedelmi pótlék, hatósági átutalás stb.) történt fizetések okán mindösszesen 601.534 forintot tettek ki.

[12] A felperes keresetében az alperest 601.534 forint kártérítés és ezen összeg után 2016. április 14-től a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat, valamint az eljárás során felmerült költségek (beleértve a fizetési meghagyásos eljárás díját is) megfizetésére kérte kötelezni bírósági jogkörben okozott kár címen, hivatkozva a Ptk. 6:549. § (1), valamint a 6:548. § (1) bekezdésére és a 6:519. §-ára. Előadta, hogy a közigazgatási jogvitában az alperesi bíróság nem adott helyt keresetének, így meg kellett fizetnie az 520.000 forint összegű vagyónátruházási illetéket, az adóhatóság részére 10.000.- forint perköltséget, a közigazgatási eljárás 31.200.- forint összegű illetékét, amely a késedelmi pótlékokkal, valamint a hatósági átutalás költségével, valamint egyéb költségekkel összesen 601.534 forint összegű vagyoni hátrányt jelentett. Állította, hogy az alperes az ítéletének meghozatal során nyilvánvaló és kirívó jogértelmezési hibát vétett, amikor osztotta az adóhatóság téves jogértelmezését a visszterhes vagyónátruházási illeték tárgyában, annak ellenére, hogy az adóhatóság korábbi gyakorlata egyezett a felperes által hivatkozottakkal, valamint a Kúria 2015. és 2016. években a kérdés kapcsán kialakított gyakorlatával is. Az Itv. 2016. január 1-jei hatállyal beiktatott 26. § (1a) bekezdése éppen azt célozta, hogy gátat szabjon a jogsértő adóhatósági jogértelmezésnek. Az alperesi ítélet meghozatalát követően ismertté vált egységes kúriai gyakorlat alapján egyértelmű, hogy az idegen földterületen saját anyagból történő önálló ingatlan ráépítése esetén a ráépítőnek nem keletkezik visszterhes vagyónátruházási illetékfizetési kötelezettsége. A Kúria Kfv.I.35.076/2016/4., a Kfv.I.35.654/2015/5., a Kfv.I.35.020/2016/6. számú és a Kfv.I.35.048/2016/5. számú ítéleteiben kifejtett indokolás egyezik a felperes által az adóhatósági és a peres eljárásban képviseltekkel. Külön is hivatkozott a Kúria Kfv.I.35.076/2016/4. számú határozata indokolásának azon elemére, mely szerint vagyonmozgás megállapíthatósága feltételezi, hogy a vagyon a megszerzése előtt is létezik, és ha a megszerzett felépítmények az adózó általi megépítést megelőzően nem léteztek, más tulajdonában nem álltak, mint vagyon, nem mozghattak, így az épületek megépítése az ingatlanon nem visszterhes melletti szerzést, hanem új, korábban nem létező ingatlan létrejöttét eredményezték, vagyonmozgás hiányában pedig az Itv. 18. § (1) bekezdés alapján még a 2016. január 1-jei jogszabályváltozást megelőzően sem keletkezett a ráépítő adózónak visszterhes vagyónátruházási illetékfizetési kötelezettsége. Az alperes nyilvánvalóan téves, kirívóan okszerűtlen, illetve súlyos jogértelmezési hibát követett el azzal, hogy nem vette figyelembe, a felperes által megszerzett felépítmények a felperes általi

megépítése előtt nem léteztek, más tulajdonában nem álltak, mint vagyon, nem mozoghattak, így az ítéletben írtakkal ellentétben az Itv. 18. § (1) bekezdés szerinti szerzés fogalmilag kizárt volt.

[13] Az alperes a kereset elutasítását és perköltségei (áfával növelt ügyvédi munkadíj, útiköltség) megtérítését kérte. A keresetet jogalapjában ésösszepszerúségében is vitatta. Álláspontja szerint az alapperben meghozott K.27.063/2016/5. számú ítélet megfelelt a jogszabályoknak és a bírósági gyakorlatnak is. A jogalkalmazó szerv kárfelelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg. Az új épületrész külön helyrajzi számon nem lett feltüntetve, az egybe épült az azonos helyrajzi számon lévő lakóházzal. Az ingatlan-nyilvántartás szerint nem különül el a földterület és a felépítmény, osztatlan közös tulajdon áll fenn. Kifejtette, a felperes esetén nem a Ptk. 5:70. § (1) bekezdés szerinti ráépítésről, hanem az 5:68. § (1) bekezdés szerinti hozzáépítésről van szó. Köztük lényegi különbség, hogy míg ráépítésnél új felépítmény jön létre, addig hozzáépítés esetén új épület nem jön létre, egy már meglévő épület értéke emelkedik. A két intézmény esetén eltérőek a Ptk. szerinti magánjogi jogkövetkezmények, így azok illetékjogi következményeinek sem kell feltétlenül egyezniük. A felperes által hivatkozott EBH és eseti döntések mindegyikében ráépítés történt és nem hozzáépítés. A felperes esetében azonban az épület a felperes által végzett építési tevékenység előtt is létezett, azt nem a felperes hozta létre. Nem vált el egymástól továbbá a földterület és az épület tulajdonjoga sem, a felperes földhasználati jogot így nem szerzett, és ezzel összefüggésben illetékfizetési kötelezettsége sem keletkezett, szemben a hivatkozott jogesetekkel. A hivatkozott jogesetekben központi elem, hogy a ráépítő részéről az épület tekintetében nem történt másról szerzés. A felperes esetén viszont az épület korábban is létezett, tulajdonjog tárgya volt. A felperes a már meglévő ingatlan értékét növelte, ezért a teljes ingatlanban – vagyis az ingatlan azon részében is, amely korábban létezett és tulajdonjog tárgya volt – tulajdont szerzett. A felhívott jogesetekkel ellentétben a felperes esetén másról való szerzés történt, így illetékfizetési kötelezettsége keletkezett. Az ítélet tehát nem jogszabálysértő. Ha történt volna is jogszabálysértés, vagy jogértelmezési hiba, az kirívónak nem tekinthető, ugyanis a felperes által hivatkozott jogszabályokból, alkotmánybírósági és bírósági határozatokból egyértelműen nem derült ki a perrel érintett adóssági határozat jogsértő volta. A 2001. évi EBH-t leszámítva a felperes által hivatkozott döntések 2016. január 28. és 2016. június 2. között születtek, ezen perekben a Kúria egy eset kivételével nem értett egyet a jogerős határozatot hozó bíróságokkal. Az alperesi ítélet 2016. április 13-án kelt. Ebben az időpontban tehát nem volt még kialakult egységes gyakorlat a ráépítés illetékvonzata tekintetében sem, sőt az alsóbb fokú bíróságok gyakorlata éppen abba az irányba mutatott, hogy a ráépítés során létrejött felépítmény után is illetékfizetési kötelezettség keletkezik. Az a körülmény, hogy a jogalkotó 2016. január 1. napi hatállyal beiktatta a 26. § (1a) bekezdését, azt mutatja, hogy a jogalkotó is úgy találta, a 2016. január 1. előtt hatályos szöveg alapján az építőt illetékfizetési kötelezettség terheli. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy sem a közigazgatási szervet, sem a bíróságot nem köti a korábbi, esetlegesen téves illeték kiszabási gyakorlat. Kifejtette továbbá, hogy a felperesnél jelentkező fizetési kötelezettség nem az alperes esetleges hibájára vezethető vissza, hanem annak tudható be, hogy nem tett eleget határidőben illetékfizetési kötelezettségének annak ellenére sem, hogy a jogerős közigazgatási határozat végrehajtását bíróság nem függesztette fel. A hatósági átutalás díja a felperest pedig az alapügyben eljáró bíróság döntésétől függetlenül terhelte. A kiszabott perköltség, illetve illetékfizetési kötelezettség pedig a felperest pervesztessége miatt terhelte.

[14] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 59.460 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 18.000 forint kiegészített eljárási illetéket.

[15] A felperes keresetét a Ptk. 6:518. §, 519. §, 520. §, továbbá az 548. § és 549. § alapján bírálta el. Rögzítette, hogy bírósági jogkörben okozott károkért fennálló felelősség megállapításának előfeltételei a következők:

- jogellenes magatartás

- kár bekövetkezése és

- az előbbiektől közti ok-okozati összefüggés.

[16] E feltételek bizonyíttossága esetén a felelősség alól az alperes a felróhatóság hiányának bizonyításával mentheti ki magát.

[17] Az alperesi döntés által jogszerűnek ítélt adóhatósági határozat alapján a felperes kifizetni kényszerült 520.000 forint összegű vagyónátruházási illetéket, továbbá 10.000 forint perköltséget és az állam javára 31.200 forint feljegyzett eljárási illetéket. A felperesi vagyonsökkenés – bár az időben korábban történt – és az alperes határozata között tehát van ok-okozati összefüggés.

[18] Rámutatott, önmagában az, hogy a felperes által jogszabálysértőnek tartott határozat jogerős, nem akadályozza, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben az igényt elbíró bíróság megállapítsa az alapperben hozott határozat jogellenességét (PJD. 2017.6.), illetve vizsgálja annak jogszerűségét.

[19] Kifejtette, hogy a ráépítés, illetve a hozzáépítés jogkövetkezményeit elsősorban a földtulajdonos és az építkező közti megállapodás határozza meg. A felperes esetén a 2015. június 8-án kelt „ráépítési megállapodás” alapján a kérdéses ingatlanon közös tulajdon keletkezett, ennek keretében a felperes 2/8 arányban tulajdonjogot szerzett azon az ingatlanon, melyen korábban tulajdonjoggal nem rendelkezett. Részéről tehát a mástól való tulajdonszerzés megvalósult.

[20] Az eljárás adataiból azt állapította meg, a felperes cselekménye nem a Ptk. 5:70. § szerinti ráépítésnek, hanem az 5:68. § szerinti hozzáépítésnek tekinthető, figyelemmel arra, hogy a kérdéses ingatlanon már állt egy épület, a felperes ahhoz csupán hozzáépített. Az új épületrész külön helyrajzi számot nem kapott, egybeépült az azonos helyrajzi számon lévő lakóházzal. A megállapodás folytán a felperes tulajdonába nem az általa létrehozott épületrész került, hanem a teljes – a földterületet és a korábban létrehozott épületrészt is magában foglaló – ingatlan 2/8 arányú eszmei hányada. E 2/8 tulajdoni hányad már a felperes által végzett építés előtt is létezett, legfeljebb annak értéke alacsonyabb volt, ezért a felperes tulajdonjoga keletkezésének körülményei nem tekinthetők analógnak a felperes által hivatkozott, 2016. évben meghozott kúriai döntések egyikében leírt tényállással sem. A

kérdéses épületrészt a felperes hozta is létre, tulajdonába nem ezen épületrész, hanem a korábban is létező ingatlan 2/8 arányú eszmei hányada került. Bár az illetéktörvény 2016. január 1-jétől hatályos 26. § (1a) bekezdés d) pontjában írtakból levezethető volna a visszterhes vagyonátruházási illeték alól a felperes mentessége, e szabály a felperes és az adóhatóság közti jogvita idején – nem vitatottan – még nem volt hatályban.

[21] A fentiekre tekintettel a felperes vagyonszerzési illeték alóli mentessége sem az illetéktörvény 2015. évben hatályos szabályai alapján, sem a felperes által hivatkozott eseti döntésekben megfogalmazott jogelvekből nem volt levezethető (a felperes által szintén hivatkozott EBH.2001.591. számú határozat teljesen eltérő tényálláson alapult.). Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az alperesi határozat jogszerűtlennek nem tekinthető, jogsértés hiányában pedig az alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn.

[22] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezett, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereseti kérelem szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[23] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Ptk. 6:548. § (1) bekezdését, 6:549. § (1) bekezdését, 5:68. § (1) bekezdését, valamint az Itv. 18. § (1) bekezdését, mert a perbeli esetben nem történt visszterhes vagyonátruházás, ezért nem teljesült az illetékkiszabás feltétele.

[24] Hangsúlyozta, hogy nem a megállapodás alapján keletkezett közös tulajdon a perbeli ingatlanon, hanem az általa megvalósított hozzáépítéssel. A szerződéssel csak a már fennálló felperesi, ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonjogot kívánták a felek rendezni. Ezért a jelen ügyben nem valósult meg a mástól való tulajdonszerzés, mert az a vagyonrész, amit megszerzett, a hozzáépítés előtt nem létezett, utána pedig nem került a régi tulajdonosok tulajdonába. Idézte a Ptk. kommentárját és a BH2019.105. számú eseti döntést is. Úgy vélte, a visszteher nélküli szerzést igazolja az is, hogy hozzáépítés esetén az ingatlan-nyilvántartásba korábban bejegyzett, az ingatlant terhelő jogok a hozzáépítő által megszerzett tulajdoni hányadot nem terhelik.

[25] Álláspontja szerint a ráépítéssel kapcsolatos bírósági gyakorlat analóg módon alkalmazható a hozzáépítés esetében is. A Kúria Kfv.35.517/2015/11. számú eseti döntéséből pedig azt vezette le, hogy a nem saját telken történt épületrész megépítése nem illetékköteles ügylet.

[26] Megismételte, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjának elfogadása esetében is csupán az ingatlan telekrésze után keletkezhethetne illetékfizetési kötelezettsége, mivel az új épületrészt saját költségén hozta létre.

[27] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes 15.038 forint + ÁFA másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[28] Arra hivatkozott, hogy csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg a jogalkalmazó szerv kárfelelősségét, és az eljárt bírósággal szemben indított kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülvizsgálatára. A felperes által a fellebbezésében hivatkozott jogesetből az tűnik ki, hogy a kialakult alsóbb fokú bírósági gyakorlat szerint ráépítés esetén is illetékfizetési kötelezettség keletkezik, a Kúria határozata pedig 2016. április 7. napján kelt, azt az alapítéletet hozó bíróság 2016. április 13. napján, ítélete meghozatalakor még nem is ismerhette, így figyelembe sem vehette.

[29] Az ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy az nem alapos.

[30] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően, okszerűen értékelve, helyes tényállást állapított meg és az abból levont jogkövetkeztetési is helytállóak. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is érdemben egyetért.

[31] A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla csupán az alábbiakat emeli ki.

[32] A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 2. § (1) bekezdése és 6. §-a, valamint az ítélethez fűződő jogerőhatás kizárja, hogy az alapperben hozott határozat újra vitatható legyen, vagy azt a kártérítési keresetet elbíráló bíróság megváltoztassa.

[33] Ezért nem szolgálhat kártérítés alapjául, ha a fél a jogerős ítéletet érdemben vagy eljárási szabálysértésre hivatkozva továbbra is vitatja (BDT2006. 1496.).

[34] A fentiek azonban nem képezik akadályát annak, hogy a fél a bírósági határozat tartalmával kapcsolatos kártérítési igényt érvényesítsen, akkor, ha a jogerős döntésben meglévő hiba a bíróság működésével összefüggésben álló fogyatékoság eredménye. A kártérítési per célja ugyanis, hogy a jogellenes bírósági eljárási cselekménnyel okozott tényleges kár - ha a további törvényi feltételek is teljesülnek - megtérítésre kerüljön (778/D/2000. AB határozat III/2. pont).

[35] A kártérítési perben a bíróság ezért önálló – csak erre irányuló – bizonyítási eljárás lefolytatását követően dönt arról, hogy fennáll-e a kártérítés alapjául szolgáló jogellenesség, illetve az igény érvényesítésének a további feltételei (339/B/2003. AB határozat IV/2.3. pont).

[36] Kártérítés alapjául szolgálhat az alapperben eljáró bíróság téves jogalkalmazása, de a bíró gyakorlat értelmében csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedés alapozza meg a jogalkalmazó kárfelelősségét.

[37] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság jelen perben kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az alperes a döntéshozatal során kirívóan okszerűtlenül mérlegelt-e vagy elkövetett-e kirívóan súlyos jogértelmezési hibát.

[38] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű és alapos mérlegelésével állapította meg, és a határozat indokolásában részletesen fejtette ki, hogy az alperes részéről nem történt téves jogértelmezés, így jogellenes és felróható magatartás sem állapítható meg.

[39] E megállapításait az ítéltábla teljeskörűen osztja, ezért nem ismétli meg.

[40] Ennek megfelelően a kártérítési felelősség Ptk. 6:519. §-a szerinti általános és a Ptk. 6:549. § (1) bekezdésében foglalt együttes törvényi feltételei nem valósultak meg, így az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet.

[41] A fellebbezésben előadottak tehát az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet – annak helyes indokai alapján – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[42] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint az alperes perköltségét. Az ítéltábla az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költségét az alperes által felszámított összeggel egyezően, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdései alapján állapította meg 15.038 forint + ÁFA, azaz mindösszesen 19.100 forint összegben.

[43] Köteles továbbá a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az államnak felhívásra megfizetni a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

Győr, 2022. szeptember 22.

dr. Lezsák József s. k.

dr. Molnár Andrea s. k.

dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró